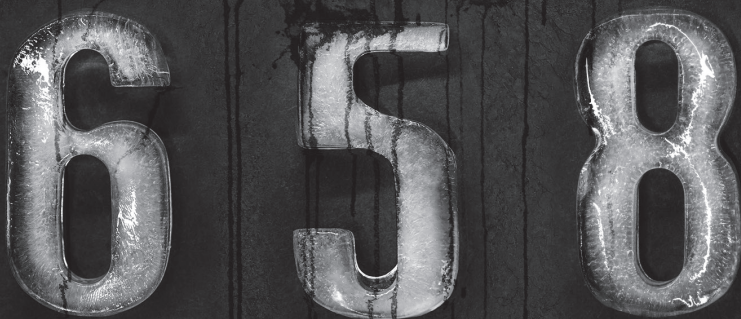

ΣΚΕΨΟΥ
ΕΝΑΝ
ΑΡΙΘΜΟ

JOHN VERDON

ΣΚΕΨΟΥ ΕΝΑΝ ΑΡΙΘΜΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΡΟΥΞΗΣ

διόπτρα

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Όταν ξεκίνησα να γράφω το ΣΚΕΨΟΥ ΕΝΑΝ ΑΡΙΘΜΟ πριν από δεκαοκτώ χρόνια, δεν είχα ιδέα πού θα με οδηγούσε. Ήταν το πρώτο μου μυθιστόρημα, και δεν είχα κανέναν λόγο να πιστεύω ότι θα εκδιδόταν ποτέ – πόσο μάλλον ότι θα γινόταν το πρώτο από μια σειρά βιβλίων όπου ο Ντέιβ Γκάρνερ αντιμετωπίζει όλο και πιο επικίνδυνους αντιπάλους και ασχολείται με ζητήματα που φέρνουν τον γάμο του στα όρια της διάλυσης.

Μία από τις πιο ευχάριστες εκπλήξεις σε αυτό το συναρπαστικό ταξίδι ήταν η υπέροχη υποδοχή που είχαν τα βιβλία μου σε όλο τον κόσμο, και ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Η αλήθεια είναι πως, όταν ήμουν στο λύκειο, σπούδασα ελληνικά για τρία χρόνια. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι κάποια μέρα θα έγραφα ένα βιβλίο που θα μεταφραζόταν σε αυτή τη γλώσσα – το ίδιο βιβλίο για το οποίο τώρα γράφω αυτά τα λόγια χαράς και ευγνωμοσύνης.

Ελπίζω να το απολαύσετε!

John Verdon

Τίτλος πρωτοτύπου
THINK OF A NUMBER
John Verdon

© John Verdon, 2010

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2010, 2025
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με το The Friedrich Agency.

Πρώτη ελληνική έκδοση
Μάιος 2010

Νέα σκληρόδετη έκδοση
Νοέμβριος 2025

Μετάφραση
Γιώργος Μπαρουξής

Επιμέλεια κειμένου
Αλέξανδρος Φιλίππου

Σχεδιασμός εξωφύλλου
Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr • e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-220-967-7

Για τη Ναόμι

Πρόλογος

«Πού ήσουν;» είπε η γριά στο κρεβάτι. «Ήθελα να κατοικήσω και δεν ήταν κανείς εδώ».

Ο νεαρός στεκόταν μπροστά στο κρεβάτι χαμογελώντας πλατιά, ατάραχος από τον επιθετικό της τόνο.

«Ήθελα να κατοικήσω», επανέλαβε η γυναίκα πιο αόριστα, σαν να μην ήταν σίγουρη για το τι σήμαιναν οι λέξεις.

«Έχω καλά νέα, μητέρα», είπε ο νεαρός. «Γρήγορα όλα θα είναι εντάξει. Όλα θα τακτοποιηθούν».

«Πού πας όταν με αφήνεις;» Η φωνή της ήταν πάλι κοφτή, εριστική.

«Όχι μακριά, μητέρα. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν πηγαίνω ποτέ μακριά».

«Δεν μου αρέσει να είμαι μόνη».

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ, σχεδόν μακάριο. «Πολύ γρήγορα όλα θα είναι εντάξει. Όλα θα είναι έτσι όπως πρέπει. Έχε μου εμπιστοσύνη, μητέρα. Βρήκα έναν τρόπο για να τα διορθώσω όλα. Αυτό που πήρε, πίσω θα το δώσει, κι αυτό που έκανε θα πάθει, θα πληρώσει».

«Γράφεις τόσο όμορφα ποιήματα».

Δεν υπήρχαν παράθυρα στο δωμάτιο. Το πλαϊνό φως από το λαμπατέρ στο κομοδίνο -το μοναδικό στο δωμάτιο- τόνιζε τη

χοντρή ουλή στο λαιμό της γυναίκας και τις σκιές στα μάτια του γιου της.

«Θα πάμε να χορέψουμε;» τον ρώτησε, με το βλέμμα της να διαπερνά και αυτόν και τον τοίχο πίσω του, βλέποντας ένα πιο λαμπρό όραμα.

«Φυσικά, μητέρα. Όλα θα είναι τέλεια».

«Πού είναι ο μικρός μου Ντίκι Ντακ;»

«Εδώ, μητέρα».

«Θα 'ρθει στο κρεβάτι ο Ντίκι Ντακ;»

«Ναι, θα 'ρθει στο κρεβατάκι του».

«Θέλω να κατοικήσω», είπε η γυναίκα σχεδόν κοκέτικα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Θανάσιμες Αναμνήσεις

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αστυνομική τέχνη

Σύμφωνα με όλες τις πηγές, ο Τζέισον Στρανκ ήταν ένας ασήμαντος τύπος, άχρωμος και άοσμος, γύρω στα τριάντα, σχεδόν αόρατος για τους γείτονές του – ίσως και άφωνος επίσης, αφού κανείς δεν μπορούσε να θυμηθεί έστω και ένα συγκεκριμένο πράγμα που είχε πει ποτέ. Δεν ήταν σίγουροι καν αν είχε μιλήσει ποτέ. Μπορεί να κουνούσε απλώς το κεφάλι, μπορεί να έλεγε ένα γεια, μπορεί να μουρμούριζε μια-δυο λέξεις. Κανείς δεν ήταν σίγουρος.

Όλοι εξέφρασαν μια συμβατική αρχική κατάπληξη ή και μια προσωρινή δυσπιστία όταν αποκαλύφθηκε ότι ο μίστερ Στρανκ σκότωνα συστηματικά μεσόκοπους άντρες με μουστάκι και ξεφορτωνόταν τα πτώματά τους με έναν μοναδικά ανατριχιαστικό τρόπο: τα έκοβε σε βολικά κομμάτια, τα τύλιγε με πολύχρωμα χαρτιά και τα ταχυδρομούσε σε ντόπιους αστυνομικούς για χριστουγεννιάτικα δώρα.

Ο Ντέιβ Γκάρνεϊ κοίταζε απορροφημένος το άχρωμο γαλήνιο πρόσωπο του Τζέισον Στρανκ – βασικά, τη φωτογραφία της Σήμανσης από την αρχική σύλληψη του Τζέισον Στρανκ – στην οθόνη του υπολογιστή του. Η φωτογραφία ήταν σε φυσικό μέγεθος και γύρω της στην οθόνη υπήρχαν τα εικονίδια των εργαλείων ενός προγράμματος για ρετουσάρισμα φωτογραφιών που ο Γκάρνεϊ μόλις είχε αρχίσει να μαθαίνει.

Πήρε ένα από τα εργαλεία ελέγχου της φωτεινότητας, το έφερε πάνω στην κόρη του δεξιού ματιού του Στρανκ, έκανε κλικ και εξέτασε με προσοχή τη μικρή φωτεινή πινελιά που είχε δημιουργήσει.

Ήταν καλύτερο έτσι, αλλά και πάλι όχι τελείως σωστό.

Τα μάτια ήταν πάντα το πιο δύσκολο μέρος –τα μάτια και το στόμα– αλλά αυτά ήταν επίσης το κλειδί όλης της εικόνας. Μερικές φορές έπρεπε να πειραματιστεί με τη θέση και την ένταση μιας μικρής πινελιάς για ώρες, αλλά ακόμη και τότε το αποτέλεσμα δεν ήταν όπως το ήθελε – δεν είχε την ποιότητα που έπρεπε για να μπορεί να το δείξει στη Σόνια, και πολύ περισσότερο στη Μάντλιν.

Το θέμα με τα μάτια ήταν ότι αυτά, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο στοιχείο του προσώπου, αποτυπώνουν την ένταση και την αντίφαση – εκείνη την κλειστή ανέκφραστη χροιά και την υπόνοια ωμότητας που ο Γκάρνεί είχε δει σε πολλά πρόσωπα δολοφόνων που είχε γνωρίσει.

Κάνοντας τις ίδιες υπομονετικές αλλαγές, είχε πετύχει για πρώτη φορά αυτή τη σωστή έκφραση στη φωτογραφία του Χόρχε Κούντζμαν – ενός υπαλλήλου του Γουόλμαρτ που κρατούσε στο ψυγείο του το κεφάλι της τελευταίας γυναίκας με την οποία είχε βγει ραντεβού, μέχρι να το αντικαταστήσει με ένα πιο πρόσφατο. Είχε μείνει ικανοποιημένος με το αποτέλεσμα, που έδινε με συνταρακτική αμεσότητα εκείνο το βαθύ μαύρο κενό που κρυβόταν στη βαριεστημένη έκφραση του Κούντζμαν, και η ενθουσιώδης αντίδραση της Σόνιας, οι διαχυτικοί έπαινοί της, είχαν επιβεβαιώσει τη γνώμη του. Αυτή η αποδοχή και η απρόσμενη πώληση του έργου του σε έναν από τους συλλέκτες φίλους της Σόνιας, τον είχαν παρακινήσει να φτιάξει μια σειρά από δημιουργικά παραπονημένες φωτογραφίες που τώρα παρουσιάζονταν σε μια έκθεση με τίτλο «Πορτρέτα Δολοφόνων

από τον Άνθρωπο που τους Συνέλαβε», στη μικρή αλλά ακριβή γκαλερί της Σόνιας στο Ίθακα.

Το πώς ένας πρόσφατα συνταξιοδοτημένος αστυνομικός του τμήματος ανθρωποκτονιών της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, με πλήρη αδιαφορία για την τέχνη γενικά και τη μοντέρνα τέχνη ειδικότερα, και μια βαθιά απέχθεια για την προσωπική φήμη, βρέθηκε να παρουσιάζει τα έργα του σε μια σικ γκαλερί στο πλαίσιο μιας έκθεσης που περιγράφηκε από τους ντόπιους κριτικούς ως «ένα ακραίο μείγμα από απάνθρωπα ωμές φωτογραφίες, θαρραλέες ψυχολογικές ενοράσεις και αριστουργηματικούς γραφιστικούς χειρισμούς» ήταν ένα ερώτημα με δύο πολύ διαφορετικές απαντήσεις: τη δική του και της γυναίκας του.

Γι' αυτόν, το πράγμα άρχισε όταν η Μάντλιν τον έπεισε να παρακολουθήσει ένα μάθημα εκτίμησης της τέχνης μαζί της στο Μουσείο του Κούπερσταουν. Η Μάντλιν έκανε τα πάντα για να τον βγάλει έξω – έξω από το γραφείο, έξω από το σπίτι, έξω από τον εαυτό του, απλώς έξω. Και ο Γκάρνει είχε μάθει ότι ο καλύτερος τρόπος για να κρατήσει τον έλεγχο της ζωής του ήταν να εφαρμόζει μια στρατηγική περιοδικών υποχωρήσεων. Το μάθημα τέχνης ήταν μία από αυτές τις στρατηγικές κινήσεις, και παρόλο που έτρεμε την προοπτική να το υπομείνει, πίστευε ότι θα τον προστάτευε από παραπέρα πιέσεις τουλάχιστον για ένα με δύο μήνες. Δεν έκανε καθιστική ζωή – κάθε άλλο. Σε ηλικία σαράντα επτά ετών, μπορούσε ακόμη να κάνει πενήντα κάμψεις, πενήντα έλξεις και πενήντα βαθιά καθίσματα. Μόνο που δεν του άρεσε πολύ να τρέχει εδώ κι εκεί.

Αυτό το μάθημα όμως του επιφύλαξε μια ευχάριστη έκπληξη – βασικά, τρεις εκπλήξεις. Πρώτον, αν και αρχικά ήταν

σίγουρος ότι το μεγαλύτερο πρόβλημά του θα ήταν να μείνει ξύπνιος, διαπίστωσε ότι η καθηγήτρια, η Σόνια Ρέινολντς, ιδιοκτήτρια γκαλερί και ζωγράφος με φήμη στην περιοχή, ήταν συναρπαστική. Δεν ήταν συμβατικά όμορφη με το αρχετυπικό στιλ Βορειοευρωπαϊάς καλλονής τύπου Κατρίν Ντενέβ. Το στόμα της ήταν πολύ σουφρωτό, τα ζυγωματικά της πολύ διογκωμένα, η μύτη της πολύ πεταχτή. Όμως, με κάποιον ακατανόητο τρόπο, αυτά τα ελαττωματικά μέρη ενώνονταν σε ένα μοναδικό και εντυπωσιακό σύνολο, χάρη σε δύο μάτια με βαθύ πράσινο χρώμα και ένα φέρσιμο πλημμυρισμένο από ολοκληρωτική ηρεμία και φυσικό αισθησιασμό. Δεν υπήρχαν πολλοί άντρες στην τάξη, μόλις έξι από τους είκοσι έξι συνολικά μαθητές, αλλά και οι έξι την παρακολουθούσαν με απόλυτη προσήλωση.

Η δεύτερη έκπληξη ήταν η θετική αντίδρασή του στο υλικό. Επειδή την ενδιέφερε και την ίδια, η Σόνια αφιέρωσε πολύ χρόνο στη φωτογραφική τέχνη – τις φωτογραφίες που έχουν υποστεί επεξεργασία για να δημιουργηθούν εικόνες πιο ισχυρές ή εντυπωσιακές από τα πρωτότυπα.

Η τρίτη έκπληξη ήρθε μετά από μερικές εβδομάδες, ένα βράδυ που η Σόνια έκανε ενθουσιώδη σχόλια για τις γκραβούρες που έβγαζε ένας σύγχρονος καλλιτέχνης βασισμένος σε αρνητικά φωτογραφιών. Καθώς ο Γκάρντνερ κοίταζε τις γκραβούρες, του ήρθε η ιδέα ότι θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί το ασυνήθιστο υλικό που είχε στη διάθεσή του, παρουσιάζοντάς το από μια ιδιαίτερη, διαφορετική σκοπιά. Η σκέψη τού έφερε έναν παράξενο ενθουσιασμό. Το τελευταίο πράγμα που θα περίμενε από ένα μάθημα τέχνης ήταν ο ενθουσιασμός.

Αυτή η ιδέα – να ενισχύσει, να διευκρινίσει, να εντείνει, φωτογραφίες εγκληματιών, ιδιαίτερα δολοφόνων, με τρόπους που θα αποτύπωναν και θα εξέφραζαν τη φύση αυτών των κτηνών που μελετούσε, καταδίωκε και συνελάμβανε σε όλη τη διάρκεια

της καριέρας του- ρίζωσε μέσα του και άρχισε να τη σκέφτεται πιο συχνά απ' όσο θα ήθελε να παραδεχτεί. Σε τελική ανάλυση, ήταν ένας επιφυλακτικός άνθρωπος που μπορούσε να δει και τις δύο πλευρές κάθε ερωτήματος, το ελάττωμα κάθε πεποίθησης, την αφέλεια κάθε ενθουσιασμού.

Καθώς ο Γκάρνεϊ δούλευε στο γραφείο του εκείνο το φωτεινό πρωινό του Οκτώβρη πάνω στη φωτογραφία του Τζέισον Στρανκ, η ευχάριστη πρόκληση της διαδικασίας διακόπηκε από τον ήχο ενός αντικειμένου που έπεσε στο πάτωμα δίπλα του.

«Αφήνω αυτά εδώ», είπε η Μάντλιν Γκάρνεϊ με μια φωνή που σε οποιοδήποτε άλλο θα φαινόταν ήρεμη αλλά για τον άντρα της ήταν γεμάτη ένταση.

Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και τα μάτια του στένεψαν όταν είδε το μικρό τσουβάλι που ήταν ακουμπισμένο στην πόρτα. «Αφήνεις τι πράγμα;» ρώτησε, ξέροντας την απάντηση.

«Τουλίπες», είπε η Μάντλιν με τον ίδιο ήρεμο τόνο.

«Εννοείς βολβούς;»

Ήταν μια ανόητη διόρθωση, και το ήξεραν και οι δύο. Απλώς έτσι εξέφραζε τον εκνευρισμό του επειδή η Μάντλιν ήθελε να τον βάλει να κάνει κάτι που εκείνος δεν είχε διάθεση να κάνει.

«Και τι θέλεις να κάνω με δαύτες εδώ;»

«Να τις φέρεις έξω στον κήπο. Να με βοηθήσεις να τις φυτέψω».

Σκέφτηκε να της επισημάνει πως ήταν παράλογο να φέρνει μέσα στο γραφείο κάτι για να το πάρει μετά αυτός και να το πάει έξω στον κήπο, αλλά το ξανασκέφτηκε.

«Μόλις τελειώσω με αυτό εδώ», είπε λίγο ενοχλημένος. Ήξερε ότι το να φυτεύει τουλίπες μια τέτοια υπέροχη μέρα σε έναν κήπο στην κορυφή ενός λόφου που ξανοιγόταν σε ένα

υπέροχο τοπίο από κόκκινα φθινοπωρινά δάση και καταπράσινα λιβάδια κάτω από έναν γαλανό ουρανό δεν ήταν και τόσο ενοχλητική ασχολία. Απλώς δεν του άρεσε να τον διακόπτουν. Και αυτή η αντίδρασή του, είπε στον εαυτό του, οφειλόταν στο μεγαλύτερο προτέρημά του: τη γραμμική, λογική σκέψη που τον έκανε τόσο επιτυχημένο αστυνομικό – τη σκέψη που τον ενοχλούσε από την παραμικρή ασυνέπεια στην ιστορία του υπόπτου, και διέκρινε ρωγμές τόσο μικροσκοπικές που ήταν αόρατες για τα περισσότερα μάτια.

Η Μάντλιν κοίταξε πάνω από τον ώμο του την οθόνη του υπολογιστή. «Πώς μπορείς να δουλεύεις κάτι τόσο άσχημο μια τέτοια μέρα;» ρώτησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το τέλειο θύμα

Ο Ντέιβιντ και η Μάντλιν Γκάρνερ ζούσαν σε μια καλοφτιαγμένη αγροικία του δέκατου ένατου αιώνα, φωλιασμένη στη γωνία ενός απομονωμένου λιβαδιού στο τέλος ενός αδιέξοδου στους λόφους της κομητείας Ντελαγουέαρ, οκτώ χιλιόμετρα έξω από το χωριό Γουόλνατ Κρόσινγκ. Το λιβάδι των σαράντα στρεμμάτων περιβαλλόταν από ένα δάσος από κερασιές, σφενδάμους και βελανιδιές.

Το σπίτι διατηρούσε την αρχική αρχιτεκτονική του απλότητας. Αφού το αγόρασαν, επανέφεραν σε μια πιο αποδεκτή μορφή τις άστοχες επεμβάσεις του προηγούμενου ιδιοκτήτη, αντικαθιστώντας, για παράδειγμα, τα άχαρα παράθυρα αλουμινίου με ξύλινα διαχωρισμένα σε πολλαπλά τζάμια που θύμιζαν κάποιον προηγούμενο αιώνα. Το έκαναν όχι από μανία για ιστορική αυθεντικότητα αλλά επειδή αναγνώριζαν ότι η αρχική αισθητική ήταν σωστή. Αυτό το θέμα της όψης και της αίσθησης που δίνει ένα σπίτι ήταν ένα από τα πράγματα στα οποία συμφωνούσε απόλυτα με τη Μάντλιν – και κάτι που συνέβαινε όλο πιο σπάνια τελευταία.

Αυτή η σκέψη, ενεργοποιημένη από το σχόλιο της γυναίκας του για το πορτρέτο το οποίο δούλευε, διάβρωνε τη διάθεσή του σαν καυστικό οξύ στο μεγαλύτερο μέρος της ημέρας. Και

φώλιαζε ακόμη στην άκρη της συνειδησής του εκείνο το απόγευμα όταν, ενώ κοιμόταν στην αγαπημένη του ξύλινη πολυθρόνα μετά το φύτεμα των βολβών, αντιλήφθηκε το θρόισμα από τα βήματα της Μάντλιν μες στα χόρτα. Όταν την άκουσε να σταματά μπροστά στην πολυθρόνα του, άνοιξε το ένα του μάτι.

«Νομίζεις», του είπε με τον ήρεμο, ανάλαφρο τόνο της, «ότι είναι πολύ αργά για να βγούμε με το κανό;» Ο τόνος της φωνής της ήταν επιδέξια ζυγιασμένος σε ένα σημείο ανάμεσα σε ερώτηση και πρόκληση.

Η Μάντλιν ήταν μια λεπτή, αθλητική σαρανταπεντάρα που φαινόταν άνετα δέκα χρόνια νεότερη. Τα μάτια της ήταν φωτεινά, σταθερά, με μια έκφραση σαν να τον ζύγιαζαν. Τα μακριά καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα κάτω από ένα πλατύγυρο ψάθινο καπέλο του κήπου, με φευγάτες μόνο λίγες μπούκλες.

Της απάντησε με μια ερώτηση από τον δικό του ειρμό. «Πιστεύεις πραγματικά ότι είναι άσχημο;»

«Φυσικά και είναι άσχημο», του είπε χωρίς δισταγμό. «Δεν υποτίθεται ότι πρέπει να είναι;»

Ο Γκάρνεϊ συνοφρυώθηκε καθώς σκεφτόταν το σχολίο της. «Εννοείς το θέμα;» τη ρώτησε.

«Τι άλλο θα εννοούσα;»

«Δεν ξέρω». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Μιλάς λίγο περιφρονητικά για όλο αυτό που κάνω – θέμα και εκτέλεση.»

«Λυπάμαι.»

Δεν έδειχνε να λυπάται. Καθώς ο Γκάρνεϊ ήταν σχεδόν έτοιμος να της το πει, η Μάντλιν άλλαξε θέμα.

«Ανυπομονείς να δεις τον παλιό σου συμφοιτητή;»

«Όχι ακριβώς», της απάντησε. Ρύθμισε την πλάτη της πολυθρόνας ένα κλικ πιο χαμηλά. «Δεν μου αρέσουν ιδιαίτερα οι αναμνήσεις από περασμένες εποχές.»

«Μπορεί να σου δώσει κανένα φόνο να διαλευκάνεις.»

Ο Γκάρνεϊ κοίταξε τη γυναίκα του, μελετώντας τη διαφορούμενη έκφρασή της. «Νομίζεις πως αυτό θέλει;» τη ρώτησε ήρεμα.

«Γι' αυτό δεν φημίζεσαι;» Ο θυμός είχε αρχίσει να σκληραίνει τη φωνή της.

Ήταν κάτι που ο Γκάρνεϊ έβλεπε συχνά στη συμπεριφορά της τους τελευταίους μήνες και πίστευε ότι ήξερε πού οφείλεται. Είχαν διαφορετικές αντιλήψεις για το τι σημαίνει η συνταξιοδότηση, τι είδους αλλαγές υποτίθεται ότι θα έφερνε στη ζωή τους, και πιο συγκεκριμένα, τι είδους αλλαγές θα έφερνε σε αυτόν. Πρόσφατα, επίσης, είχε αρχίσει να βλέπει αρνητικά τη νέα ασχολία του, τα πορτρέτα των δολοφόνων που απορροφούσαν το χρόνο του. Υποψιαζόταν ότι η αρνητικότητα της Μάντλιν σε αυτό τον τομέα μπορεί να είχε κάποια σχέση και με τον ενθουσιασμό της Σόνιας.

«Το ήξερες πως είναι κι αυτός διάσημος;» τον ρώτησε.

«Ποιος;»

«Ο συμφοιτητής σου».

«Βασικά, όχι. Μου είπε κάτι στο τηλέφωνο, ότι γράφει ένα βιβλίο, και το κοίταξα λίγο. Δεν μου φάνηκε ότι είναι πολύ γνωστός».

«Δύο βιβλία», τόνισε η Μάντλιν. «Είναι διευθυντής κάποιου ινστιτούτου στο Πέονι και έκανε και μια σειρά διαλέξεις που τις έπαιξε το PBS. Τύπωσα τα εξώφυλλα των βιβλίων του από το Ίντερνετ. Ίσως θα ήθελες να τα δεις».

«Υποψιάζομαι ότι θα μου πει ο ίδιος τα πάντα για τον εαυτό του και τα βιβλία του. Δεν ακούγεται ντροπαλός τύπος».

«Όπως θέλεις. Άφησα τα εξώφυλλα στο γραφείο σου, αν αλλάξεις γνώμη. Παρεμπιπτόντως, νωρίτερα τηλεφώνησε ο Κάιλ».

Την κοίταξε αμίλητος.

«Του είπα ότι θα τον πάρεις».

«Γιατί δεν μου το είπες;» τη ρώτησε, πιο εκνευρισμένα απ' όσο ήθελε. Ο γιος του δεν τηλεφωνούσε συχνά.

«Τον ρώτησα αν πρέπει να σου μιλήσω. Είπε ότι δεν θέλει να σε ενοχλήσει, ότι δεν είναι πολύ επείγον».

«Σου είπε τίποτε άλλο;»

«Όχι».

Η Μάντλιν γύρισε και πήγε προς το σπίτι περπατώντας μέσα στα πυκνά υγρά χόρτα. Όταν έφτασε στην πλαϊνή πόρτα κι έβαλε το χέρι της στο πόμολο, φάνηκε να θυμάται κάτι άλλο. Γύρισε και τον κοίταξε, και μίλησε με υπερβολική απορία. «Σύμφωνα με το εξώφυλλο του βιβλίου, ο παλιός σου συμφοιτητής φαίνεται να είναι πραγματικός άγιος, τέλειος από κάθε άποψη. Ένας γκουρού καλής συμπεριφοράς. Δεν μπορώ να φανταστώ γιατί θέλει να συμβουλευτεί έναν αστυνομικό».

«Συνταξιούχο αστυνομικό», τη διόρθωσε ο Γκάρνεϊ.

Αλλά η Μάντλιν είχε ήδη μπει μέσα, χωρίς να κρατήσει την πόρτα για να μη βροντήσει πίσω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Προβλήματα στον παράδεισο

Την επόμενη μέρα είχε ακόμη καλύτερο καιρό. Ήταν σαν να βλέπεις σε ημερολόγιο φωτογραφία της Νέας Αγγλίας για το μήνα Οκτώβριο. Ο Γκάρνεϊ σηκώθηκε στις επτά το πρωί, έκανε ντους και ξυρίστηκε, φόρεσε τζιν κι ένα ελαφρύ βαμβακερό πουλόβερ, και κάθισε να πει τον καφέ του σε μια πάνινη πολυθρόνα στην αυλή, έξω από την κρεβατοκάμαρα του ισόγειου. Το πλακόστρωτο και οι μπαλκονόπορτες που έβγαζαν σε αυτό ήταν προσθήκες που είχαν κάνει στο σπίτι με παρότρυνση της Μάντλιν.

Ήταν καλή σε αυτά τα πράγματα, έβλεπε αμέσως τι μπορούσε να γίνει, τι ταιριάζει κάπου. Αυτό αποκάλυπτε πολλά για την ίδια – τα θετικά της ένστικτα, την πρακτική της φαντασία, το αλάνθαστο γούστο της. Όταν όμως ο Γκάρνεϊ χανόταν μες στις διαφωνίες τους, μες στους βάλτους και τα αγκάθια των προσδοκιών που καλλιεργούσε ο καθένας τους για τη ζωή τους, δυσκολευόταν να εστιάσει στα εκπληκτικά της προτερήματα.

Έπρεπε να θυμηθεί να τηλεφωνήσει στον Κάιλ. Θα περίμενε τρεις ώρες λόγω της διαφοράς ώρας ανάμεσα στο Γουόλντα Κρόσινγκ και το Σιάτλ. Βούλιαξε πιο βαθιά στην πολυθρόνα κρατώντας τη ζεστή κούπα του καφέ και με τα δύο χέρια.

Κοίταξε το λεπτό ντοσιέ που είχε φέρει έξω μαζί με τον καφέ

του και προσπάθησε να φανταστεί την εμφάνιση του παλιού του συμφοιτητή, που είχε να τον δει είκοσι πέντε χρόνια. Η φωτογραφία στα εξώφυλλα των βιβλίων που είχε εκτυπώσει η Μάντλιν από ένα διαδικτυακό βιβλιοπωλείο, του θύμισε όχι μόνο το πρόσωπο αλλά και την προσωπικότητα, καθώς και μια φωνητική χροιά που θύμιζε Ιρλανδό τενόρο, κι ένα απίστευτα γοητευτικό χαμόγελο.

Όταν ήταν συμφοιτητές στην πανεπιστημιούπολη του Φόρταμ στο Ρόουζ Χιλ του Μπρονξ, ο Μαρκ Μέλερι ήταν ένας παράτολμος τύπος με εξάρσεις χιούμορ και αλήθειας, ενέργειας και φιλοδοξίας, που χρωματίζονταν από κάτι πιο σκοτεινό. Είχε μια τάση να φτάνει στα άκρα, μια ασυγκράτητη ιδιοφυΐα, ριψοκίνδυνος και υστερόβουλος μαζί, πάντα στα πρόθυρα μιας ολισθηρής καθοδικής πορείας.

Σύμφωνα με το βιογραφικό που είχε στον διαδικτυακό του τόπο, η κατεύθυνση αυτής της πορείας, που τον οδηγούσε όλο και πιο χαμηλά, είχε αντιστραφεί στα τριάντα του από κάποια δραματική πνευματική μεταμόρφωση.

Ο Γκάρνεϊ ισορρόπησε την κούπα του στο στενό ξύλινο μπράτσο της πολυθρόνας, άνοιξε το ντοσιέ μπροστά του, έβγαλε το email που είχε λάβει από τον Μέλερι πριν από μια βδομάδα, και το διάβασε πάλι.

Ντίβ, γεια σου,

Ελπίζω να μη βρίσκεις ανάρμοστη μια επικοινωνία από έναν παλιό συμφοιτητή μετά από τόσα χρόνια – δεν ξέρεις ποτέ τι μπορεί να σου θυμίσει μια φωνή από το παρελθόν. Έχω διατηρήσει επαφή με το κοινό ακαδημαϊκό μας παρελθόν μέσα από την Ένωση Αποφοίτων του κολεγίου και όλα αυτά τα χρόνια παρακολουθώ με μεγάλο ενδιαφέρον τις ειδήσεις για τους άλλους φοιτητές του έτους μας. Χάρηκα με τα

συχνά επιτεύγματά σου και την αναγνώριση που είχες. (Ένα άρθρο στην εφημερίδα των αποφοίτων σε αποκαλούσε Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ – πράγμα που δεν με εξέπληξε ιδιαίτερα για τον Ντέιβ Γκάρνει που γνώριζα στο κολέγιο!) Πριν από ένα χρόνο, είδα ότι πήρες σύνταξη – και ότι μετακόμισες εδώ, στην Κομητεία Ντελαγουέαρ. Αυτό μου τράβηξε την προσοχή γιατί συμβαίνει να ζω στο Πέονι – «λίγο πιο κάτω στο δρόμο», όπως λένε. Αμφιβάλλω αν το έχεις ακούσει, αλλά διευθύνω ένα ησυχαστήριο εδώ, το Ίνστιτούτο Πνευματικής Ανανέωσης – ακούγεται βαρύγδουπο, το ξέρω, αλλά στην πραγματικότητα είναι κάτι πολύ προσγειωμένο.

Αν και έχω σκεφτεί πολλές φορές με τα χρόνια ότι θα χαιρόμουν να σε ξαναδώ, μια ανησυχητική κατάσταση μου έδωσε τελικά την ώθηση που χρειαζόμουν για να πάψω να το σκέφτομαι και να επικοινωνήσω μαζί σου. Είναι μια κατάσταση για την οποία πιστεύω ότι η συμβουλή σου θα μου ήταν πολύ χρήσιμη. Θα ήθελα πολύ να σου κάνω μια σύντομη επίσκεψη. Αν θα σου ήταν εύκολο να μου διαθέσεις μισή ώρα, θα ερχόμουν στο σπίτι σου στο Γουόλντα Κρόσινγκ – ή σε οποιοδήποτε άλλο μέρος σε εξυπηρετεί καλύτερα.

Οι αναμνήσεις μου από τις συζητήσεις μας στο κολέγιο και από τις ακόμη μεγαλύτερες συζητήσεις μας στο Σάμροκ Μπαρ –για να μη μιλήσω για την εκπληκτική επαγγελματική σου πείρα– μου λένε πως είσαι ο σωστός άνθρωπος για να του μιλήσω γι' αυτό το ακατανόητο θέμα που αντιμετωπίζω. Είναι ένα παράξενο αίνιγμα που υποψιάζομαι ότι θα σε ενδιαφέρει. Η ικανότητά σου να βλέπεις το προφανές με τρόπους που διαφεύγουν απ' όλους τους άλλους, ήταν πάντα το μεγαλύτερο προτέρημά σου. Κάθε φορά που σε σκέφτομαι, θυμάμαι την τετράγωνη λογική και την κρυστάλλινη ευθυκρισία σου

- ιδιότητες που μου χρειάζονται πραγματικά αυτή τη στιγμή. Θα σου τηλεφωνήσω μέσα στις επόμενες ημέρες στον αριθμό που υπάρχει στον κατάλογο των αποφοίτων, με την ελπίδα να είναι σωστός.

*Με πολλές ωραίες αναμνήσεις,
Μαρκ Μέλερι*

ΥΓ. Ακόμη και αν καταλήξεις να σαστίσεις με το πρόβλημα, όπως κι εγώ, και να μην έχεις καμία συμβουλή να μου προσφέρεις, θα χαρώ και πάλι να σε ξαναδώ.

Το τηλεφώνημα ήρθε δύο μέρες αργότερα. Ο Γκάρνεϊ αναγνώρισε αμέσως τη φωνή, εντυπωσιακά αμετάβλητη, αν παρέβλεpes ένα ευδιάκριτο τρέμουλο ανησυχίας.

Μετά από μερικά αυτομειωτικά σχόλια για το ότι δεν είχε διατηρήσει επαφή όλα αυτά τα χρόνια, ο Μέλερι μπήκε στο θέμα. Θα μπορούσε να δει τον Γκάρνεϊ μέσα στις επόμενες ημέρες; Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο, γιατί η «κατάσταση» ήταν επείγουσα. Είχε συμβεί άλλη μια «εξέλιξη». Ήταν πραγματικά αδύνατον να το συζητήσει από το τηλέφωνο, για λόγους που θα καταλάβαινε κι εκείνος όταν συναντιούνταν. Είχε πράγματα που έπρεπε να του δείξει. Όχι, δεν ήταν θέμα για την τοπική αστυνομία, για λόγους που θα του εξηγούσε όταν ερχόταν. Όχι, δεν ήταν νομικό θέμα, ή τουλάχιστον δεν ήταν ακόμη. Δεν είχε διαπραχθεί κανένα έγκλημα, ούτε υπήρχε κάποια συγκεκριμένη απειλή εγκλήματος – ή τουλάχιστον δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να αποδείξει. Ήταν πολύ δύσκολο να μιλάει για το θέμα με τέτοιο τρόπο, θα ήταν πολύ πιο εύκολο αν τα έλεγαν από κοντά. Ναι, ήξερε ότι ο Γκάρνεϊ δεν ήταν ιδιωτικός ντετέκτιβ. Όμως μόνο μισή ώρα – δεν μπορούσε να του διαθέσει μισή ώρα;

Ο Γκάρνεϊ συμφώνησε, χωρίς να έχει απαλλαγεί από τα μπερδεμένα συναισθήματα που είχε νιώσει από την αρχή. Η περιέργειά του συχνά παραμέριζε την τάση του για απομόνωση. Σε αυτή την περίπτωση, του είχε κινήσει την περιέργεια μια χροιά υστερίας που διέκρινε στο βάθος της μειλίχιας φωνής του Μέλερι. Και φυσικά, ένα αίνιγμα που χρειαζόταν λύση τον δελέαζε περισσότερο απ' όσο θα ήθελε να παραδεχτεί.

Αφού διάβασε το email για τρίτη φορά, ο Γκάρνεϊ το έβαλε πάλι στο ντοσιέ και άφησε το νου του να περιπλανηθεί στις αναμνήσεις που είχαν ξυπνήσει από τα βάθη της μνήμης του: Τα πρωινά μαθήματα στα οποία ο Μέλερι έδειχνε βαριεστημένος και ταλαιπωρημένος από το χθεσινοβραδινό του μεθύσι, το πώς ζωντάνευε βαθμιαία το απόγευμα, τις τρελές ιρλανδέζικες εκρήξεις πνεύματος και τα διεισδυτικά σχόλια στις μικρές ώρες της νύχτας με καύσιμο το αλκοόλ. Ήταν φυσικός ηθοποιός, ο αδιαμφισβήτητος σταρ της θεατρικής ομάδας του κολεγίου, ένας νεαρός που όσο γεμάτος ζωή κι αν ήταν στο Σάμροκ Μπαρ, είχε διπλή ζωντάνια πάνω στη σκηνή. Ήταν άνθρωπος που χρειαζόταν ακροατήριο, άνθρωπος που υψωνόταν στο πραγματικό του ανάστημα μόνο μέσα στο φως του θαυμασμού των άλλων.

Ο Γκάρνεϊ άνοιξε το ντοσιέ και κοίταξε πάλι το email. Τον ενοχλούσε ο τρόπος που ο Μέλερι περιέγραφε τη σχέση τους. Η επαφή ανάμεσά τους ήταν λιγότερο συχνή, λιγότερο σημαντική και λιγότερο φιλική απ' όσο άφηνε να εννοηθεί το μηνυμά του. Όμως είχε την αίσθηση ότι ο Μέλερι είχε διαλέξει τα λόγια του με προσοχή –ότι παρά την απλότητα του μηνύματος, το είχε γράψει ξανά και ξανά, ζυγιάζοντας κάθε λέξη και κάνοντας διορθώσεις– και ότι η κολακεία, όπως και όλα τα άλλα στοιχεία του, ήταν σκόπιμη. Ποιος ήταν ο σκοπός, όμως;

Ο προφανής ήταν να εξασφαλίσει τη συμφωνία του Γκάρνεϊ σε μια συνάντηση πρόσωπο με πρόσωπο και τη συνεργασία του στη διαλεύκανση του «μυστηρίου» που αντιμετώπιζε, όποιο κι αν ήταν. Πέρα από αυτό, ήταν δύσκολο να καταλάβει οτιδήποτε άλλο. Προφανώς το πρόβλημα ήταν σημαντικό για τον Μέλερι – πράγμα που εξηγούσε το χρόνο και την προσοχή που πρέπει να είχε αφιερώσει για να πετύχει τη σωστή ροή και την αίσθηση των φράσεων, ώστε να μεταφέρει αυτό το μείγμα εγκαρδιότητας και αγωνίας.

Υπήρχε επίσης και το μικρό θέμα του υστερόγραφου. Πέρα από το γεγονός ότι τον προκαλούσε συγκαλυμμένα με τον υπαινιγμό ότι ίσως δεν κατάφερνε να λύσει το αίνιγμα, έδειχνε επίσης να του κλείνει την εύκολη διέξοδο, την απάντηση που μπορεί να σκεφτόταν να δώσει ο Γκάρνεϊ, ότι δεν ήταν ιδιωτικός ντετέκτιβ και ότι δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Ο σκοπός της όλης διατύπωσης ήταν να φανεί ότι μια πιθανή απροθυμία του Γκάρνεϊ να δεχτεί αυτή τη συνάντηση, ήταν μια αγενής άρνηση σε έναν παλιό φίλο.

Α, ναι, ήταν πολύ προσεκτικά διατυπωμένο.

Αυτό το στοιχείο της προσοχής ήταν κάτι καινούριο. Σίγουρα όχι από τις χαρακτηριστικές ιδιότητες του παλιού Μαρκ Μέλερι.

Και ο Γκάρνεϊ έβρισκε ενδιαφέρουσα αυτή την αλλαγή.

Εκείνη τη στιγμή η Μάντλιν βγήκε από την πίσω πόρτα και διέσχισε τα δύο τρίτα της απόστασης μέχρι το σημείο όπου καθόταν ο Γκάρνεϊ.

«Ήρθε ο επισκέπτης σου», ανακοίνωσε ανέκφραστα.

«Πού είναι;»

«Στο σπίτι».

Ο Γκάρνεϊ κοίταξε κάτω. Ένα μυρμήγκι ανέβαινε με ζιγκ-ζαγκ στο μπράτσο της πολυθρόνας. Το τίναξε μακριά με το νύχι του.

«Πες του να έρθει εδώ έξω», της είπε. «Είναι πολύ ωραία μέρα για να μείνουμε μέσα».

«Ναι, δεν είναι;» είπε η Μάντλιν, κάνοντας το σχόλιο να ακουστεί δηκτικό και ειρωνικό μαζί. «Παρεμπιπτόντως, είναι ακριβώς σαν τη φωτογραφία του στο εξώφυλλο του βιβλίου – ή και ακόμη περισσότερο».

«Ακόμη περισσότερο; Τι θα πει αυτό;»

Αλλά η Μάντλιν είχε ήδη στραφεί προς το σπίτι και δεν απάντησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ξέρω τι σκέφτεσαι

Ο Μαρκ Μέλερι διέσχισε με μεγάλες δρασκελιές το μαλακό γρασίδι. Πλησίασε τον Γκάρνεϊ σαν να σκόπευε να τον αγκαλιάσει, αλλά κάτι τον έκανε να συγκρατηθεί.

«Ντέιβι!» φώναξε, απλώνοντας το χέρι του.

Ντέιβι; σκέφτηκε ο Γκάρνεϊ.

«Θεέ μου!» συνέχισε ο Μέλερι. «Δεν άλλαξες καθόλου! Χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω! Και χαίρομαι που δείχνεις τόσο καλά! Ο Ντέιβι Γκάρνεϊ! Στο Φόρνταμ έλεγαν πως είσαι σαν τον Ρόμπερτ Ρέντφορντ στο *Όλοι οι Άνθρωποι του Προέδρου*. Και ακόμη είσαι – δεν έχεις αλλάξει καθόλου! Αν δεν ήξερα πως είσαι σαράντα επτά σαν εμένα, θα σε έκανα τριαντάρη!»

Έσφιξε το χέρι του Γκάρνεϊ και με τα δύο δικά του, σαν να ήταν πολύτιμο αντικείμενο. «Καθώς ερχόμουν εδώ σήμερα, από το Πέονι στο Γουόλνατ Κρόσινγκ, θυμόμουν πόσο ήρεμος και συγκροτημένος ήσουν πάντα. Μια συναισθηματική όαση – αυτό ήσουν, μια συναισθηματική όαση! Κι έχεις ακόμη αυτή την όψη. Ο Ντέιβι Γκάρνεϊ –ήρεμος, ψύχραιμος και συγκροτημένος– και επιπλέον, το πιο κοφτερό μυαλό της πόλης. Πώς τα πήγες όλα αυτά τα χρόνια;»

«Στάθηκα τυχερός», είπε ο Γκάρνεϊ, τραβώντας το χέρι του

και μιλώντας με μια φωνή τόσο άδεια από συναίσθημα όσο του Μέλερι ήταν γεμάτη από ενθουσιασμό. «Δεν παραπονιέμαι».

«Τυχερός...» Ο Μέλερι πρόφερε τις συλλαβές σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί το νόημα μιας ξένης λέξης. «Ωραίο σπίτι έχεις εδώ. Πολύ ωραίο».

«Η Μάντλιν έχει ταλέντο σε αυτά τα πράγματα. Να καθίσουμε;» Ο Γκάρνεϊ έδειξε δύο ανεμοδαρμένες ξύλινες πολυθρόνες που ήταν στημένες η μια απέναντι στην άλλη ανάμεσα στη μηλιά και το μπανάκι των πουλιών.

Ο Μέλερι ξεκίνησε προς τα εκεί αλλά ξαφνικά σταμάτησε. «Είχα κάτι...»

«Μήπως αυτό;» Η Μάντλιν πλησίαζε από το σπίτι κρατώντας μπροστά της έναν αριστοκρατικό χαρτοφύλακα. Απέριττος και ακριβός, είχε τον ίδιο τόνο με όλη την υπόλοιπη εμφάνιση του Μέλερι, από τα χειροποίητα αλλά καλοστρωμένα από τη χρήση και όχι υπερβολικά γυαλισμένα αγγλικά παπούτσια, μέχρι το εξαιρετικά ραμμένο αλλά ελαφρά τσαλακωμένο σπορ σακάκι από κασμίρ – μια εμφάνιση που έμοιαζε υπολογισμένη να δείχνει πως έχεις μπροστά σου έναν άνθρωπο που ξέρει να χρησιμοποιεί το χρήμα χωρίς να γίνεται δούλος του, έναν άνθρωπο που πέτυχε χωρίς να λατρεύει την επιτυχία, έναν άνθρωπο για τον οποίο η καλοτυχία είναι κάτι φυσικό. Όμως, μια έκφραση ταλαιπωρίας στα μάτια του έδινε ένα διαφορετικό μήνυμα.

«Α, ναι, ευχαριστώ», είπε ο Μέλερι, παίρνοντας το χαρτοφύλακα από τη Μάντλιν με φανερό ανακούφιση. «Μα πού...;»

«Τον άφησες στο τραπεζάκι του σαλονιού».

«Ναι, φυσικά. Το μυαλό μου είναι λίγο σκόρπιο σήμερα. Ευχαριστώ!»

«Θέλεις να πεις κάτι;»

«Να πω;»

«Έχουμε έτοιμο παγωμένο τσάι. Ή αν προτιμάς κάτι άλλο...;»

«Όχι, όχι, ένα παγωμένο τσάι είναι ό,τι πρέπει. Ευχαριστώ».

Καθώς ο Γκάρνεϊ παρακολουθούσε τον παλιό του συμφοιτητή, ξαφνικά συνειδητοποίησε τι εννοούσε η Μάντλιν όταν είπε πως ο Μέλερι έμοιαζε με τη φωτογραφία του στο βιβλίο, «αλλά ακόμη περισσότερο».

Το πιο φανερό χαρακτηριστικό στη φωτογραφία ήταν ένα είδος άτυπης τελειότητας – η ψευδαίσθηση ενός τυχαίου ερασιτεχνικού στιγμιότυπου χωρίς τις ενοχλητικές σκιάς ή την κακή σύνθεση μιας πραγματικά ερασιτεχνικής φωτογραφίας. Ο Μέλερι ήταν η προσωποποίηση αυτής ακριβώς της προσεκτικά κατασκευασμένης ανεμελιάς – της εγωιστικής επιθυμίας να δίνει την αίσθηση έλλειψης εγωισμού. Η παρατήρηση της Μάντλιν ήταν εύστοχη, όπως συνήθως.

«Στο email σου ανέφερες ένα πρόβλημα», είπε ο Γκάρνεϊ πιέζοντάς τον να μπει στο θέμα με έναν απότομο τρόπο που άγγιζε τα όρια της αγένειας.

«Ναι», απάντησε ο Μέλερι, αλλά αντί να μιλήσει γι' αυτό, άρχισε να αφηγείται μια ανάμνηση για μια ανόητη διαμάχη που είχε ανοίξει ένας συμφοιτητής τους με έναν καθηγητή της φιλοσοφίας. Ο σκοπός της αφήγησης ήταν μάλλον να υφάνει άλλο ένα μικρό νήμα υποχρέωσης στη μεταξύ τους σχέση καθώς δήλωσε ότι ο ίδιος, ο Γκάρνεϊ και ο πρωταγωνιστής της μικρής του ιστορίας ήταν οι «Τρεις Σωματοφύλακες» του Ρόουζ Χιλ και προσπάθησε να κάνει μια ανώριμη ξεροκεφαλιά να ακουστεί σαν κάτι ηρωικό. Η ιστορία προκάλεσε αμηχανία στον Γκάρνεϊ, που απλώς συνέχισε να κοιτάζει τον επισκέπτη του αμίλητος, με ένα επίμονο βλέμμα προσμονής.

«Λοιπόν», είπε ο Μέλερι, γυρίζοντας με δυσκολία στο επίμαχο θέμα. «Δεν ξέρω από πού να αρχίσω».

Αν δεν ξέρεις από πού να αρχίσεις την ίδια σου την ιστορία, σκέφτηκε ο Γκάρνεϊ, τότε τι ήρθες να κάνεις εδώ;

Τελικά ο Μέλερι άνοιξε το χαρτοφύλακα, έβγαλε δύο λεπτά χαρτόδετα βιβλία και του τα έδωσε προσεκτικά, σαν να ήταν εύθραυστα. Ήταν τα βιβλία στα οποία ανήκαν τα τυπωμένα εξώφυλλα που είχε δει ο Γκάρνεί πριν από λίγο. Το ένα λεγόταν *Το Μόνο που Έχει Σημασία*, με υπότιτλο *Η Δύναμη της Συνειδήσης να Αλλάζει τη Ζωή μας*. Το άλλο λεγόταν *Ειλικρινά!* με υπότιτλο *Ο Μόνος Τρόπος για να Είστε Ευτυχημένοι*.

«Μπορεί να μην έχεις ακούσει γι' αυτά τα βιβλία. Είχαν μια μέτρια επιτυχία, χωρίς να γίνουν ποτέ μπεστ σέλερ». Ο Μέλερι χαμογέλασε με μια έκφραση που έδειχνε να είναι μια καλοπροβαρισμένη μίμηση ταπεινοφροσύνης. «Δεν λέω ότι χρειάζεται να τα διαβάσεις αμέσως». Χαμογέλασε πάλι, σαν να ήταν διασκεδαστική αυτή η σκέψη. «Όμως, μπορεί να σου δώσουν κάποια ένδειξη για το τι συμβαίνει, ή γιατί συμβαίνει, αφού εξηγήσω το πρόβλημά μου... ή ίσως θα πρέπει να πω το φαινομενικό πρόβλημά μου. Η όλη υπόθεση με έχει μπερδέψει λίγο».

Και σε έχει τρομάξει αρκετά, σκέφτηκε ο Γκάρνεί.

Ο Μέλερι πήρε μια βαθιά ανάσα, έκανε μια παύση και άρχισε την ιστορία του σαν άνθρωπος που ξεκινάει με μια εύθραυστη αποφασιστικότητα να μπει σε κρύα θάλασσα.

«Πρέπει πρώτα να σου πω για τα γράμματα που έλαβα». Έβαλε το χέρι στο χαρτοφύλακα, έβγαλε δύο φακέλους, άνοιξε τον ένα κι έβγαλε από μέσα μια λευκή σελίδα γραμμένη από τη μία πλευρά, κι έναν μικρότερο φάκελο σαν αυτόν που χρησιμοποιείται για μια πρόσκληση. Έδωσε τη σελίδα στον Γκάρνεί. «Αυτό ήταν το πρώτο που έλαβα, πριν από τρεις εβδομάδες περίπου».

Ο Γκάρνεί πήρε το χαρτί και κάθισε πίσω στην πολυθρόνα για να το εξετάσει, προσέχοντας αμέσως τον στρωτό γραφικό χαρακτήρα. Τα γράμματα ήταν καλοσχηματισμένα και ακριβή, θυμίζοντάς του ξαφνικά τον γραφικό χαρακτήρα της αδελφής

Μαίρης στον πίνακα του δημοτικού. Όμως ακόμη πιο παράξενο από τον πολύ προσεκτικό γραφικό χαρακτήρα ήταν το γεγονός ότι το κείμενο ήταν γραμμένο με κοντυλοφόρο και κόκκινο μελάνι. *Κόκκινο μελάνι*; Ο παππούς του Γκάρνεϊ χρησιμοποιούσε κόκκινο μελάνι. Είχε στρογγυλά μπουκαλάκια με μπλε, πράσινο και κόκκινο μελάνι. Είχε ελάχιστες αναμνήσεις από τον παππού του, αλλά θυμόταν το μελάνι. Μπορείς να βρεις ακόμη κόκκινο μελάνι για κοντυλοφόρο;

Διάβασε το κείμενο με ένα συνοφρύωμα που γινόταν όλο και πιο έντονο. Μετά, το διάβασε ξανά. Δεν υπήρχε ούτε χαιρετισμός ούτε υπογραφή.

Πιστεύεις στη Μοίρα; Εγώ πιστεύω, γιατί νόμιζα ότι δεν θα σε ξαναδώ ποτέ, και ξαφνικά μια μέρα σε είδα μπροστά μου. Και τα θυμήθηκα όλα: πώς μιλάς, πώς κινείσαι – και πάνω απ’ όλα, πώς σκέφτεσαι. Αν κάποιος σου έλεγε να σκεφτείς έναν αριθμό, ξέρω ποιον αριθμό θα σκεφτόσουν. Δεν με πιστεύεις; Θα σου το αποδείξω. Σκέψου έναν οποιοδήποτε αριθμό μέχρι το χίλια – τον πρώτο αριθμό που θα σου έρθει στο νου. Φαντάσου τον μπροστά σου. Και τώρα, δεξ πόσο καλά γνωρίζω τα μυστικά σου. Άνοιξε τον μικρό φάκελο.

Ο Γκάρνεϊ έβγαλε ένα άχρωμο γρύλισμα και κοίταξε ερωτηματικά τον Μέλερι. Εκείνος τον κοίταζε διαπεραστικά καθώς αποκωδικοποιούσε την ερώτησή του: «Έχεις καμιά ιδέα ποιος σου το έστειλε αυτό;»

«Καμιά απολύτως».

«Καμιά υποψία;»

«Καμιά».

«Μάλιστα... Κι έπαιξες το παιχνίδι;»

«Το παιχνίδι;» Ήταν φανερό ότι ο Μέλερι δεν το είχε σκεφτεί έτσι. «Αν εννοείς αν σκέφτηκα κάποιον αριθμό, ναι, το

έκανα. Κάτω από αυτές τις συνθήκες θα ήταν δύσκολο να μην το κάνω».

«Σκέφτηκες έναν αριθμό;»

«Ναι».

«Και...;»

Ο Μέλερι ξερόβηξε. «Ο αριθμός που σκέφτηκα ήταν το εξακόσια πενήντα οκτώ». Τον επανέλαβε, δίνοντας ένα-ένα τα ψηφία -έξι, πέντε, οκτώ- λες κι αυτό μπορεί να σήμαινε κάτι για τον Γκάρνεϊ. Όταν δεν είδε καμία αντίδραση, πήρε νευρικά μια βαθιά ανάσα και συνέχισε:

«Ο αριθμός εξακόσια πενήντα οκτώ δεν έχει καμία ιδιαίτερη σημασία για μένα. Απλώς ήταν ο πρώτος αριθμός που μου ήρθε στο νου. Έχω σπάσει το κεφάλι μου προσπαθώντας να θυμηθώ αν τον έχω συνδέσει με οτιδήποτε, αν υπάρχει οποιοσδήποτε λόγος που τον διάλεξα, αλλά δεν βρήκα τίποτα. Είναι απλώς ο πρώτος αριθμός που μου ήρθε στο νου», επέμεινε με μια πανικόβλητη σοβαρότητα.

Ο Γκάρνεϊ τον κοίταξε με αυξανόμενο ενδιαφέρον. «Και στον μικρότερο φάκελο...;»

Ο Μέλερι του έδωσε τον άλλο φάκελο που υπήρχε μέσα στο γράμμα και συνέχισε να τον παρακολουθεί προσεκτικά καθώς ο Γκάρνεϊ τον άνοιξε, έβγαλε από μέσα ένα χαρτί με μισό μέγεθος από το πρώτο και διάβασε το μήνυμα που ήταν γραμμένο με τον ίδιο ντελικάτο γραφικό χαρακτήρα και το ίδιο κόκκινο μελάνι:

Σε σοκάρει που ήξερα ότι θα διαλέξεις το 658;

Ποιος σε ξέρει τόσο καλά; Αν θέλεις μια απάντηση, πρέπει πρώτα να μου πληρώσεις τα 289,87 δολάρια που μου κόστισε για να σε βρω.

Στείλε ακριβώς αυτό το ποσό στη διεύθυνση:

*Ταχυδρομική Θυρίδα 49449, Γουίτσερλι, Κονέκτικατ 61010.
Στείλε ΜΕΤΡΗΤΑ ή ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΠΙΤΑΓΗ πληρωτέα στο
όνομα Χ. Άρυβδης.
(Δεν ήταν πάντα αυτό το όνομά μου.)*

Ο Γκάρνεϊ διάβασε πάλι το σημείωμα και ρώτησε τον Μέ-
λερι αν απάντησε.

«Ναι, έστειλα μια επιταγή με αυτό το ποσό».

«Γιατί;»

«Τι εννοείς;»

«Είναι πολλά λεφτά. Γιατί αποφάσισες να τα στείλεις;»

«Γιατί με είχε τρελάνει αυτή η ιστορία. Ο αριθμός... πώς
ήταν δυνατόν να τον ξέρει;»

«Εξαργυρώθηκε η επιταγή;»

«Όχι, δεν εξαργυρώθηκε», είπε ο Μέλερι. «Παρακολουθώ
καθημερινά το λογαριασμό μου. Γι' αυτό έστειλα επιταγή αντί
για μετρητά. Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλή ιδέα να ξέρω κάτι
γι' αυτό τον Άρυβδη – τουλάχιστον να ξέρω από πού θα την
εισπράξει. Θέλω να πω, όλος ο τόπος αυτής της ιστορίας με
ανησύχησε πολύ».

«Τι ακριβώς σε ανησύχησε;»

«Ο αριθμός, προφανώς!» φώναξε ο Μέλερι. «Πώς είναι δυ-
νατόν να ξέρει κάποιος τι θα σκεφτώ;»

«Καλή ερώτηση», είπε ο Γκάρνεϊ. «Γιατί λες “κάποιος”;»

«Τι; Α, κατάλαβα. Απλώς σκέφτηκα... Δεν ξέρω, απλώς αυτό
μου ήρθε. Ίσως το όνομα Χ. Άρυβδης ακούγεται αρσενικό για
κάποιο λόγο».

«Χ. Άρυβδης. Παράξενο όνομα», είπε ο Γκάρνεϊ. «Σου λέει
τίποτα; Σου θυμίζει κάτι;»

«Τίποτε απολύτως».

Το όνομα δεν θύμιζε τίποτα και στον Γκάρνεϊ, από την άλλη

μεριά όμως δεν του ήταν τελείως άγνωστο. Υπήρχε κάτι στη μνήμη του αλλά ήταν θαμμένο σε κάποια αρχειοθήκη στα υπόγεια.

«Αφότου έστειλες την επιταγή, σου ξαναέγραψε;»

«Α, ναι!» Ο Μέλερι έβαλε πάλι το χέρι στο χαρτοφύλακα κι έβγαλε δύο άλλα χαρτιά. «Αυτό το έλαβα πριν από δέκα μέρες περίπου. Κι αυτό, μία μέρα αφότου σου έστειλα το email που σου ζητούσα να συναντηθούμε». Τα έτεινε στον Γκάρνερϊ σαν παιδί που δείχνει στον πατέρα του δύο καινούριους μώλωπες.

Έδειχναν γραμμένα με τον ίδιο προσεκτικό γραφικό χαρακτήρα και τον ίδιο κοντυλοφόρο όπως και τα προηγούμενα γράμματα, αλλά ο τόνος είχε αλλάξει.

Το πρώτο είχε οκτώ σύντομες αράδες:

*Πόσοι άγγελοι χωρούν
σε μιας καρφίτσας να χορέψουν το κεφάλι;
Πόσες ελπίδες να πνιγούν
μαζί με τη ζωή σου στο μπουκάλι;
Σου πέρασε ποτέ απ' το μυαλό
ότι στα χέρια σου ήταν όπλο το ποτό
κι ότι μια μέρα που θα το σκεφτείς
Θεέ μου, τι έκανα, θα πεις;*

Οι οκτώ αράδες του δεύτερου γράμματος ήταν εξίσου αινιγματικές και απειλητικές:

*Αυτό που πήρες, πίσω θα το δώσεις
κι αυτό που έκανες θα πάθεις, θα πληρώσεις.
Ξέρω τη σκέψη σου,
πότε μιλάς,
πού έχεις πάει,*

πού θα πας.
 Θα ιδωθούμε εσύ κι εγώ,
 Μίστερ 658.

Μέσα στα επόμενα δέκα λεπτά, ο Γκάρνεϊ διάβασε κάθε γράμμα πέντε-έξι φορές, με την έκφρασή του να σκοτεινιάζει και την αγωνία του Μέλερι να μεγαλώνει φανερά.

«Τι λες;» ρώτησε τελικά ο Μέλερι.

«Έχεις έναν έξυπνο εχθρό».

«Θέλω να πω, τι λες γι' αυτή την ιστορία με τον αριθμό;»

«Τι εννοείς;»

«Πώς ήταν δυνατόν να ξέρει ποιον αριθμό θα σκεφτώ;»

«Εκ πρώτης όψεως, θα έλεγα ότι δεν ήταν δυνατόν να τον ξέρει».

«Δεν μπορούσε να τον ξέρει, αλλά τον ήξερε! Τελικά, εκεί είναι όλη η ουσία, έτσι δεν είναι; Δεν μπορούσε να τον ξέρει, αλλά τον ήξερε! Δεν είναι δυνατόν να ξέρει κανείς ότι θα σκεφτόμουν τον αριθμό εξακόσια πενήντα οκτώ, αλλά αυτός δεν το ήξερε απλώς – το ήξερε τουλάχιστον δύο μέρες πριν τον σκεφτώ, όταν ταχυδρόμησε αυτό το αναθεματισμένο γράμμα!»

Ο Μέλερι ξαφνικά σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, έκανε μερικά βήματα στο γρασίδι προς το σπίτι και μετά γύρισε πάλι περνώντας την παλάμη του μέσα από τα μαλλιά του.

«Δεν υπάρχει επιστημονικός τρόπος για να το κάνεις αυτό. Δεν υπάρχει κανένας εφικτός τρόπος για να το κάνεις. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο τρελή είναι αυτή η υπόθεση;»

Ο Γκάρνεϊ είχε ακουμπήσει σκεπτικός το πιγούνι στις άκρες των δακτύλων του. «Υπάρχει μια απλή φιλοσοφική αρχή που έχω διαπιστώσει πως είναι αξιόπιστη εκατό τοις εκατό. *Αν συμβαίνει κάτι, πρέπει να έχει έναν τρόπο για να συμβαίνει.* Αυτή η ιστορία με τον αριθμό πρέπει να έχει μια απλή εξήγηση».

«Μα...»

Ο Γκάρνεί σήκωσε το χέρι του όπως έκανε όταν ήταν ένας σοβαρός νεαρός τροχονόμος τους πρώτους έξι μήνες του στην αστυνομία της Νέας Υόρκης. «Κάτσε κάτω. Ηρέμησε. Είμαι σίγουρος ότι θα βρούμε τι συμβαίνει».